

РЕШЕНИЕ

№ 140

гр. П., 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: А. Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разгледа докладваното от А. Кобуров Гражданско дело №
20231230100466 по описа за 2023 година

Производството е с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Образувано по искова молба на Т. А. С., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Ал. Б.“ № 20, К. А. Т., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Ал. Б.“ № 20, Р. Т. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 29, А. Б. К., ЕГН *****, с поС.ен адрес общ. П., с. Р., ул. „М. Т.“ № 21, Р. Б. О., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Ал. С.“ № 47, З. Б. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 29, К. З. С., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. Г., бул. „Т. м.“ 006, вх.А, ет.3, ап.8, Х. З. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 29, В. В. Н., ЕГН *****, с поС.ен адрес общ. П., с. К., ул. „Ц. Р.“ 6, С. Б. В., ЕГН *****, с поС.ен адрес общ. П., с. Р., Г. Б. С., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 94, Д. Г. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. С., ул. „З. на т.“ 17, К. Г. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. С., ул. „З. на т.“ 17, Д. Д. Ч., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. С., ул. „Ген. Г.“ 49, вх.А, ет.3, ап.7, всички чрез Адвокат В. Г. П., АК – Б., с адрес на упражняване на дейността гр. П., ул. „А. С.“ 14А, ет.1, **срещу** М. Б. К., ЕГН ***** и съпругът ѝ - К. И. К., ЕГН *****, двамата с поС.ен адрес гр. П., ул. „М.“ № 3.

Сочи се в молбата, че с Решение с № 784/28.01.2000 г. на ПК – П., влязло в сила на 21.02.2001 г., на наследниците на Г. А. А., б.ж. на гр. П., починал на 16.01.1962 г., са възстановени няколко имота в землището на гр. П., представляващи земеделски земи, между които и НИВА от 3.000 дка, седма категория, местност „АМУШЕВИ ЛЪКИ“, имот № 053003 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., при граници и съседи: имот № 053022 - нива на насл. на Н. М. А., имот № 053040 - нива на насл. на С. Т. С., имот № 053002 - нива на насл. на С. И. Г., имот № 000036 - полски път - Общинска собственост, имот № 053004 - нива на насл. на Д. Х.в Б.; ЛОЗЕ от 6.997 дка, пета категория, местност „ТУМБИ“, имот № 331019 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., при граници и съседи: имот № 000439 - полски път - Общинска собственост; имот № 331020 - нива на насл. на Д. Н. М., имот № 000232 - пасище, мера на Общински поземлен фонд-П.; имот № 331018 - лозе на насл. на Г. Х.в Х. и НИВА от 6.829 дка, пета категория, местност „ЧЕШМЕ УВАСИ“, имот № 332013 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., при граници и съседи: имот № 332007 - нива на насл. на В. Д. Г., имот № 332008 - нива на насл. на И. А. И., имот № 332010 - нива на насл. на И. К.ов К., имот № 000238 - полски път Общинска собственост и имот № 332009 - нива на насл. на К. М. В., които съгласно КKKP на гр. П. представляват: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.53.3 /петдесет и шест хиляди сто

двадесет и шест, точка, петдесет и три, точка, три/, ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.331.19 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и едно, точка, деветнадесет/ и ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.332.13 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и две, точка, тринадесет/.

Излага се, че съгласно удостоверение за наследници № 797/12.05.2023 г. на Община П., Г. А. А. е оставил пет наследници: съпруга П. А. А. /поч. на 17.07.1974 г./ и деца - А. Г. А. /поч. на 12.01.1981 г./, З. Г. А. /поч. на 08.10.1974 г./, М. Г. С.а /поч. на 31.07.1994 г./ и Д. Г. А. /поч. на 30.10.1999 г./ Твърди се, че тъй като наследодателят е починал преди влизане в сила на Семейния кодекс от 1968 г. /отм./, придобито от Г. А. имущество, е лична негова собственост и съгласно разпоредбите на Закона за наследството, всеки от наследниците му наследява по 1/5 /една пета/ идеална част от процесиите имоти. След смъртта на съпругата му П., притежаваната от нея 1/5 ид.ч. от имотите се наследява по равно от петте ѝ деца - Б. Д. Х. /поч. на 11.10.1978 г./, А. Д. М. /поч. на 19.04.2009 г./, Х. Д. Х. /поч. на 29.10.1986 г./, М. Г. С.а /поч. на 31.07.1994 г./ и Д. Г. А. /поч. на 30.10.1999 г./, като всеки от тях придобива по 1/25 ид.ч. от имотите.

Навежда се, че по силата на наследственото правоприемство квотите на собственост се оформят по следния начин: децата на Г. А. от предишен брак - А. Г. А. /поч. на 12.01.1981 г./ и З. Г. А. /поч. на 08.10.1974 г./ получават по 1/5 ид.ч.; децата на Г. и П. А.и - М. Г. С.а /поч. на 31.07.1994 г./ и Д. Г. А. /поч. на 30.10.1999 г./ получават по 6/25 ид.ч., от които 1/5 ид.ч. от Г. и 1/25 ид.ч. от П.; децата на П. от предишен брак - А. Д. М. /поч. на 19.04.2009 г./, Х. Д. Х. /поч. на 29.10.1986 г./ и Б. Д. Х. /поч. на 11.10.1978 г./ получават по 1/25 ид.ч.

След смъртта на А. Д. М. /поч. на 19.04.2009 г./, която не е оставила преки наследници, нейната 1/25 ид.ч. се наследява по равно от братята и сестрите ѝ - едноутробни и еднокръвни, респективно от децата им по заместване, като към наследството от родителите им (П. и Г.), А. Г. А., З. Г. А., М. Г. С.а, Д. Г. А., Х. Д. Х. и Б. Д. Х., придобиват от сестра си още по 1/100 ид.ч. от имотите. По този начин се формират следните квоти на собственост: 25/100 ид.ч. за насл. на М. Г. С.а, равняващи се на 1/4 ид.ч., 25/100 ид.ч. за насл. Д. Г. А., равняващи се на 1/4 ид.ч., 5/100 ид.ч. за Х. Д. Х., равняващи се на 1/20 ид.ч., 5/100 ид.ч. за Б. Д. Х., равняващи се на 1/20 ид.ч.

Твърди се още, че първите двама ищци - Т. С. и К. Т., като наследници на А. Г. А. /поч. на 12.01.1981 г./, са собственици на по 1/10 ид.ч. от процесните имоти или общо на 1/5 ид.ч.; ищците Р. А., А. К., Р. О. и З. А., като наследници на Б. З. А. /поч. на 19.08.2020 г./, който е син на З. Г. А. /поч. на 08.10.1974 г./, наследяват по равно притежаваните от баща им 1/25 ид.ч. от имотите или по 1/100 ид.ч. за всеки от тях, а А. К., Р. О. и З. А. наследяват по заместване от баща им и още 1/4 ид.ч. от 1/25 ид.ч. от наследството, останало от чичо им - Г. З. А. /поч. на 26.08.2022 г./, който няма преки наследници, като по този начин квотите на собственост са за Р. А. - 1/100 ид.ч., а за А. К., Р. О. и З. А. - по 4/300 ид.ч. /равняващи се на по 1/75 ид.ч./; ищците К. С., Х. А. и В. Н., по заместване от майка им М. Н.а /поч. на 15.11.1999 г./, като наследници на З. Г. А. /поч. на 08.10.1974 г./, притежават по 1/25 ид.ч. от имотите, а след смъртта на вуйчо им Г. З. А. /поч. на 26.08.2022 г./, който няма преки наследници, наследяват по още 1/100 ид.ч. и така квотите им на собственост стават по 5/100 ид.ч. за всеки от тях, равняващи се на по 1/20 ид.ч.; ищците С. В. и Г. С., като наследници на М. Г. С.а /поч. на 31.07.1994 г./, наследяват по 25/300 ид.ч. от процесиите имоти, равняващи се на по 1/12 ид.ч.; ищците Д. и К. А.и, по заместване от баща им Г. Д. А. /поч. на 22.03.1990 г./ и Д. Ч., като наследници на Д. Г. А. /поч. на 30.10.1999 г./, наследяват по 25/600 ид.ч. първите двама, а третата - 25/300 ид.ч. от имотите от наследодателя си Д. А. /поч. 30.10.1999 г./ като преки негови наследници, тъй като същият е имал още едно дете - К. Д. А. /поч. на 06.06.2015 г./, която не е оставила преки наследници, сестра ѝ Д. и децата на брат ѝ К. и Д. наследяват нейната 25/300 ид.ч. от имотите и така квотите на Д. и К. А.и стават общо 75/600 ид.ч. или по 75/1200 ид.ч. за всеки от тях, равняващи се на 1/16 ид.ч., а на Д. Ч. - 75/600 ид.ч., равняващи се на 1/8 ид.ч. Общо квотите на собственост на всички ищци са 490/600 ид.ч., равняващи се на 49/60 идеални части от процесните имоти.

Също, че ответницата М. К. също е наследник на общия наследодател - негова правнучка, която по наследство притежава 1/12 ид.ч. от имотите. Независимо от това, се е снабдила с нотариален акт за собственост върху наследствените имоти, на основание давностно владение и тъй като нотариалният акт е издаден по време на брака ѝ с втория ответник К. К., то имотите са придобити в режим на съпружеска имуществена общност. Ищцовата страна навежда, че ответниците никога не са владяли имотите и не са осъществили давностно владение върху тях в предвидените от закона срокове.

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на Т. А. С., ЕГН *****, К. А. Т., ЕГН *****, Р. Т. А., ЕГН *****, А. Б. К., ЕГН *****, Р. Б. О., ЕГН *****, З. Б. А., ЕГН *****, К. З. С., ЕГН *****, Х. З. А., ЕГН *****, В. В. Назбров, ЕГН *****, С. Б. В., ЕГН *****, Г. Б. С., ЕГН *****, Д. Г. А., ЕГН *****, К. Г. А., ЕГН *****, Д. Д. Ч., ЕГН *****, че М. Б. К., ЕГН ***** и съпругът ѝ К. И. К., ЕГН *****, не са собственици на 49/60 /четиридесет и девет шестдесети/ идеални части от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.53.3 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, петдесет и три, точка, три/ по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, обл. Б., общ. П., гр. П., с адрес на поземления имот: ул. Неизвестна, местност „АМУШЕВИ ЛЪКИ“, площ от 3 000 /три хиляди/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 7 /седма/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план - 053003, съсед: 56126.53.50, 56126.53.4, 56126.53.22, 56126.53.40, 56126.53.24, 56126.53.2, ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.331.19 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и едно, точка, деветнадесет/ по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, обл. Б., общ. П., гр. П., с адрес на поземления имот: ул. Неизвестна, местност „ТУМБИ“, площ от 6 998 /шест хиляди деветстотин деветдесет и осем/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - лозе, категория на земята - 5 /пета/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план - 331019, съсед: 56126.331.20, 56126.331.55, 56126.331.18, 56126.331.51 и ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.332.13 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и две, точка, тринадесет/ по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, обл. Б., общ. П., гр. П., с адрес на поземления имот: ул. Неизвестна, местност „ЧЕШМЕ УВАСИ“, площ от 6 830 /шест хиляди осемстотин и тридесет/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 5 /пета/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план - 332013, съсед: 56126.332.9, 56126.332.10, 56126.332.8, 56126.332.50, 56126.332.7, както и да бъде отменен нотариален акт № 059, том III, рег. № 9675, дело № 424 от 12.09.2022 г. на нотариус К.ка Т. с рег. № 510 в РНК, вписан във вх.рег. № 2094/12.09.2022 г., акт № 52, том VIII, дело № 1227/2022 г. на Служба по вписване - гр. П., издаден на основание обстоятелствена проверка.

В определения от закона срок е депозиран писмен отговор от ответниците.

Със същия се оспорва активната легитимация на ищците, като се изразява становище, че не са носители на твърдените от тях вещни права върху процесните недвижими имоти. Ответниците твърдят, че поземлените имоти са предоставени на ищцата М. К. от М. Г. С.а и Б. С. С. през 1994 г., като владеят имотите от 2000 г. в режим на съпругеска имуществена общност, и са придобили същите на законно основание, като владението им е било самостоятелно и явно, а действията им касателно грижите полагани за имотите, засяването и обработването им, не били скрити за никой, в това число и за ищците. Навеждат, че никой от останалите наследници не е оспорил действията им, не е искал достъп до имотите или да се грижи за тях, никой от ищците не е владял до момента процесните имоти.

Излагат, че към годината на смъртта на общия наследодател Г. А. – 1962 г., е била в сила разпоредбата на чл.50 от ЗН /ДВ, бр. 275 от 22.11.1950 г./, съгласно която правото да се приеме наследството, открито в страната, се погасява с изтичането на петгодишна давност от откриването му, като изразяват становище, че ищците нямат право на наследствени дялове, тъй като в предоставения им законов петгодишен давностен срок не са приели наследството, нито с изричен документ, нито със съответни действия.

Твърдят, че процесните имоти са придобити по време на брака и същите представляват съпругеска имуществена общност, в резултат на което, при прекратяването на брака поради смърт, преживелият съпруг - П. А. придобива половината от имотите, която половина представлява частта от прекратената СИО, както и 1/5 ид.ч. от другата половина по наследство. В тази връзка се твърди, че посочените в исковата молба квоти на собственост на ищците не са правилни.

Иска се от съда да отхвърли предявените искове.

В съдебно заседание активно легитимираните лица се представляват от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа предявения иск. В депозирано

писмено становище прави анализ на събрания по делото доказателствен материал и излага допълнителни съображения за основателността на ищцовата претенция.

От ответниците се явява лично М. К., която и представлява съпруга си К. К. по реда на чл.32, т.2 ГПК. Поддържа твърдението, че ищите не са носители на твърдените вещни права. Моли за отхвърляне на така предявения иск.

По делото са събрани писмени доказателства, разпитани са свидетелите И. А. К., А. С. С. и И. С. Т..

Представена е декларация на основание чл.131 от ГПК от К. И. Н..

След като съобрази становището на страните, приложените към делото писмени доказателства, които прецени поотделно и в съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Безспорно установено е по делото, че с Решение № 784 за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи съгласно плана за земеразделяне в землището на гр. П. от 28.01.2000 г. на Поземлена комисия гр. П., влязло в сила на 21.02.2001 г., на наследниците на Г. А. А., б.ж. на гр. П., е възстановено правото на собственост върху недвижими имоти, съгласно плана за земеразделяне в землището на гр. П., на следните имоти: Нива от 3,000 дка (три дка), седма категория, местност „АМУШЕВИ ЛЪКИ“, имот № 053003 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., при граници (съседи): имот № 053022 - нива на насл. на Н. М. А., имот № 053040 - нива на насл. на С. Т. С., имот № 053002 - нива на насл. на С. И. Г., имот № 000036 - полски път на Общинска собственост и имот № 053004 - нива на насл. на Д. Х.в Б.; ЛОЗЕ от 6.997 дка (шест дка деветстотин деветдесет и седем кв.м.), пета категория, местност „ТУМБИ“, имот № 331019 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., при граници (съседи): имот № 000439 - полски път на Общинска собственост; имот № 331020 - нива на насл. на Д. Н. М., имот № 000232 - пасище, мера на Общински поземлен фонд-П.; имот № 331018 - лозе на насл. на Г. Х.в Х. и НИВА от 6.829 дка (шест дка осемстотин двадесет и девет кв.м.), пета категория, местност „ЧЕШМЕ УВАСИ“, имот № 332013 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., при граници (съседи): имот № 332007 - нива на насл. на В. Д. Г., имот № 332008 - нива на насл. на И. А. И., имот № 332010 - нива на насл. на И. К.ов К., имот № 000238 - полски път Общинска собственост и имот № 332009 - нива на насл. на К. М. В..

Процесните недвижими имоти са заснети в КККР на гр. П., съгласно представените и приети по делото скици, издадени от СГКК гр. Б., като: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.53.3 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, петдесет и три, точка, три/ по КККР на гр. П., общ. П., обл. Б., одобрени със Заповед РД-18-70/14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. П., ул. Неизвестна, местност „АМУШЕВИ ЛЪКИ“, площ от 3 000 /три хиляди/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 7 /седма/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план – 053003 /петдесет и три хиляди и три/, съседи: 56126.53.50, 56126.53.4, 56126.53.22, 56126.53.40, 56126.53.24, 56126.53.2, съгласно скица на поземлен имот № 15-1481258-24.12.2022 г.; ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.331.19 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и едно, точка, деветнадесет/ по КККР на гр. П., общ. П., обл. Б., одобрени със Заповед РД-18-70/14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. П., ул. Неизвестна, местност „ТУМБИ“, площ от 6 998 /шест хиляди деветстотин деветдесет и осем/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - лозе, категория на земята - 5 /пета/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план – 331019 /триста тридесет и една хиляди и деветнадесет/, съседи: 56126.331.20, 56126.331.55, 56126.331.18, 56126.325.51, съгласно скица на поземлен имот № 15-1481260-24.12.2022 г.; и ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.332.13 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста

тридесет и две, точка, тринадесет/ по КККР на гр. П., общ. П., обл. Б., одобрени със Заповед РД-18-70/14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. П., ул. Неизвестна, местност „ЧЕШМЕ УВАСИ“, площ от 6 830 /шест хиляди осемстотин и тридесет/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 5 /пета/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план – 332013 /триста тридесет и две хиляди и тринадесет/, съсед: 56126.332.9, 56126.332.10, 56126.332.8, 56126.332.50, 56126.332.7, съгласно скица на поземлен имот № 15-1481261-24.12.2022 г.

Видно от приложените 3 /три/ броя удостоверения за данъчна оценка по чл. 264, ал. 1 от ДОПК с Изх. № ДО000445/26.01.2023 г., Изх. № ДО000444/26.01.2023 г. и Изх. № ДО000443/26.01.2023 г., трите издадени от органа по приходите на Община П., за собственици на възстановените поземлени имоти – нива с идентификатор 56126.332.13, трайни насаждения с идентификатор 56126.331.19 и нива с идентификатор 56126.53.3, са вписани Г. Б. С., Т. А. С., К. А. Т., Р. Т. А., А. Б. К., Р. Б. О., З. Б. А., К. З. С., Х. З. А., В. В. Н., С. Б. В., П. Б. С.а, Д. Г. А., К. Г. А. и Д. Д. Чумарлийска.

Съгласно удостоверение за наследници с Изх. № 797 от 12.05.2023 г., издадено от Община П., Г. А. А., роден на 05.05.1879 г., починал на 16.01.1962 г., за което е съставен акт за смърт № 12 от 17.01.1962 г. в гр. П., е оставил наследници по закон, както следва: П. А. А., втора съпруга, починала на 17.07.1974 г. и четири деца – А. Г. А. /син/, починал на 12.01.1981 г., З. Г. А. /син/, починал на 08.10.1974 г., М. Г. С.а /дъщеря/, починала на 31.07.1994 г. и Д. Г. А. /син/, починал на 30.10.1999 г.

По делото е представено и Удостоверение за наследници с Изх. № 613 от 11.04.2023 г., издадено от Община П., по отношение на П. А. А., родена на 20.06.1889 г. и починала на 17.07.1974 г., за което е съставен акт за смърт № 99 от 18.07.1974 г. в гр. П..

Ангажирано е и писмо от Кмета на Община П., ведно със заверено копие от акт за женитба № 71, стр. 34, като от последния се установява, че Г. А. и П. А. са сключили брак на 28.10.1926 г.

От цитираните удостоверения за наследници и акт за брак се установява, че:

1. От първия си брак Г. А. А. има две деца:

- А. Г. А. /син/, починал на 12.01.1981 г. и оставил за свои наследници по закон – 1. М. Х.ва А. /съпруга/, починала на 04.02.1981 г.; 2. Т. А. С. /дъщеря/ и 3. К. А. Т. /дъщеря/; и
- З. Г. А. /син/, починал на 08.10.1974 г. и оставил за свои наследници по закон – 1. Севда И.а А. /съпруга/, починала на 07.07.2008 г.; 2. Б. З. А. /син/, починал на 19.08.2020 г. и оставил за свои наследници Р. Т. А. /съпруга/, А. Б. К. /дъщеря/, Р. Б. О. /дъщеря/ и 3. Б. А. /син/; 3. К. З. С. /дъщеря/; 4. Г. З. А. /син/, починал на 26.08.2022 г. - без преки наследници; 5. Х. З. А. /син/; и 6. М. З.а Н.а /дъщеря/, починала на 15.11.1999 г. и оставила за свой наследник В. В. Н. /син/;

2. От първия си брак П. А. А. има три деца:

- Б. Д. Х. /син/, починал на 11.10.1978 г. и оставил за свои наследници по закон – 1. А. А. Х.а /съпруга/, починала на 29.04.2017 г.; 2. П. Б. Т. /дъщеря/; 3. Х. Б. Х. /син/, починал на 11.04.2017 г. и оставил за свои наследници Борислав Х.в Х. /син/ и М. Х.ва Х.а /дъщеря/, починала на 06.04.2022 г. и оставила за свои наследници Б. К.ова М. /дъщеря/, С. К.ов М. /син/ и М. К.ов М. /син/;

- А. Д. М. /дъщеря/, починала на 19.04.2009 г. без преки наследници; и

- Х. Д. Х. /син/, починал на 29.10.1986 г. и оставил за свои наследници по закон – 1. С. М. Х.а /съпруга/, починала на 27.10.2000 г.; 2. Д. Х. Х. /син/, починал на 18.02.2015 г. и оставил за свои наследници А. Д. Х. /син/ и В. Д. Н. /дъщеря/; 3. В. Х. Х. /син/;

3. От брака си Г. А. А. и П. А. А. имат две деца:

- М. Г. С.А /дъщеря/, починала на 31.07.1994 г. и оставила за свои наследници по закон – 1. Б. С. С. /съпруг/, починал на 08.01.2003 г.; 2. С. Б. В. /дъщеря/; 3. П. Б. С.а /дъщеря/ и 4. Г. Б. С. /син/; и

- Д. Г. А. /син/, починал на 30.10.1999 г. и оставил за свои наследници по закон – 1. Е. 3. А. /съпруга/, починала на 05.06.2000 г.; 2. К. Д. А. /дъщеря/, починала на 03.06.2015 г. - без преки наследници; 3. Г. Д. А. /син/, починал на 22.03.1990 г. и оставил свои наследници Д. Г. А. /син/, К. Г. А. /син/ и Д. Д. Ч. /дъщеря/.

С Нотариален акт за признаване право на собственост върху недвижими имоти, издаден на основание обстоятелствена проверка № 059, том III, рег. № 9675, дело № 424 от 2022 г. на Нотариус К.ка Т. с рег. № 510 в РНК, с район на действие РС - гр. П., вписан в Служба по вписванията - гр. П. в дв.вх.рег. № 2094, вх.рег. № 2100 от 12.09.2022 г., акт № 52, том VII, дело № 1227/2022 г., М. Б. К. е призната за собственик на основание давностно владение на недвижимите имоти - Поземлен имот с идентификатор 56126.331.19 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и едно, точка, деветнадесет/, Поземлен имот с идентификатор 56126.53.3 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, петдесет и три, точка, три/ и Поземлен имот с идентификатор 56126.332.13 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и две, точка, тринадесет/, трите по КKKP на гр. П., общ. П., обл. Б., одобрени със Заповед РД-18-70/14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК.

Изискани и приети като доказателства по делото са и копия от документите съдържащи се в нотариалното дело, въз основа на които е издаден цитираният Нот. акт № 059, том III, рег. № 9675, дело № 424 от 2022 г. на Нотариус К.ка Т. с рег. № 510 в РНК, с район на действие РС - гр. П., вписан в Служба по вписванията - гр. П. в дв.вх.рег. № 2094, вх.рег. № 2100 от 12.09.2022 г., акт № 52, том VII, дело № 1227/2022 г. Съгласно приложеното Постановление от 09.09.2022 г. по нотариалното дело, същото е постановено въз основа на представени писмени доказателства и протокол по обстоятелствена проверка от 09.09.2022 г., с който са събрани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите И. К.ов М., В. А. Х.ва и К. Н. Н..

Приобщена към доказателствата по делото е справка от служба „Деловодство“ при РС-П. с вх. № 15/02.01.2024 г., от която се установява, че след направена справка в особената книга за приемане и отказ от наследство, водена при РС – П., не са се установили данни за направено вписване на приемане или отказ от наследство, останало от починалия Г. А. А., в посочения петгодишен срок от време – след 16.01.1962 г. /датата на смъртта му/ до края на 1967 г., от страна на наследниците, ищци по делото.

От приетото по делото писмо от Община П. се установява, че в регистрите на Дирекция „МДТ“ при Община П., няма информация относно декларирани на основание чл. 32, ал. 1 от ЗМДТ и съответно няма заплащане на данък наследство, съгласно чл. 33, ал. 1 от ЗМДТ за поземлени имоти с идентификатори – ПИ с идентификатор 56126.53.3; ПИ с идентификатор 56126.331.19 и ПИ с идентификатор 56126.332.13 по КKKP на гр. П., от ищите по делото.

От Министерство на земеделието и храните, Дирекция „Идентификация на земеделските парцели“, с писмо № 1106-70/25.07.2023 г., уведомяват съда, че за района на землището на гр. П., МЗХ разполага с цифрова орто-фото карта, изготвена по самолетно заснемане от 2013 г., 2017 г. и 2021 г., като са предоставени на DVD в pdf формат, цветни ортофото снимки от трите години с нанесени контури на кадастрални имоти 56126.53.3, 56126.331.19 и 56126.332.13, в бял цвят. В цитираното писмо е посочено, че при преглед на предоставените снимки се установява, че в по-голямата част на трите имота се извършва земеделска дейност в периода 2013 – 2021, с изключение на имот 56126.53.3 през 2013 г.

От справка от Общинска служба „Земеделие“ гр. П., към която са приложени копия на извлечения от Заповед № ПО-09-2248/24.09.2020 г. за стопанската 2020/2021 г. и от

Заповед РД 04-176/21.09.2021 г. за стопанската 2021/2022 г., се установява правото на посоченото лице да получи рентно плащане за конкретно посочени имоти по чл. 37в, ал. 3, т. 2 от ЗСПЗЗ за съответната стопанска година. Съгласно Извлечение от Заповед № ПО-09-2248/24.09.2020 г. на П. Б. С.а следва да се изплати посочената сума (227,17 лв.), представляваща дължимо рентно плащане за стопанската 2020/2021 г. за два имота – имот № 56126.53.3 в землището на гр. П. с ЕКАТЕ 56126, с вписан собственик Г. А. А. и ползвател АГРОСПА ЕООД и имот № 56126.332.13 в землището на гр. П. с ЕКАТЕ 56126, с вписан собственик Г. А. А. и ползвател М. Г. С.. Съгласно Извлечение от Заповед РД 04-176/21.09.2021 г. на П. Б. С.а следва да се изплати посочената сума (210,36 лв.), представляваща дължимо рентно плащане за стопанската 2021/2022 г. за два имота – имот № 56126.53.3 в землището на гр. П. с ЕКАТЕ 56126, с вписан собственик Г. А. А. и ползвател КАЛАБАК ИНВЕСТ ООД и имот № 56126.332.13 в землището на гр. П. с ЕКАТЕ 56126, с вписан собственик Г. А. А. и ползвател М. Г. С.. Изложените обстоятелства се потвърждават и от приложените два броя справки от Общинска служба по земеделие за дължимите рентни плащания касателно процесните недвижими имоти и размера на изплатените суми (лист 339 – 342 от делото).

Изискана е справка от НАП, ТД-С., офис Б., относно декларирани от ответниците приходи от обработваните земеделски земи, в отговор на която е получено писмо, съгласно което НАП не администрира и не получава информация относно вида и размера на обработваемите земи.

В хода на производството по делото са ангажирани и гласни доказателства:

Свидетелят И. К., заявява, че познава ответниците повече от 20 години, както и че е ходил на лозето, намиращо се по пътя за с. М., в дясно, което било около 6-7 дка, за да им помага за беритба, когато имало нужда от повече помощ, както и че е ходил и на другата нива, която била в същата местност, но се минавало по пътя за язовира и се отклонявало в ляво. Третата нива била по пътя за Сондата, същата била около 3 дка и била засадена с жито. Посочва, че знаел, че процесните ниви били дадени от баба С., която живяла при ответниците и те си я гледали. Заявява, че неговият баджанак имал механизизирана техника и също помагал на ответниците. Сочи, че последно посетил имотите миналата година (считано от с.з., в което са събрани гласните доказателствени средства - 06.02.2024 г.), а за последните 10 години ходил 7-8 пъти на имотите. За набези на нивите не може да посочи.

Свидетелят А. С. /син на ищцата Т. С./ заявява, че майка му има наследствени имоти, както следва – в местност „Тумбите“ около 7 дка, в местност „Чемше уваси“ също около 7 дка, както и още една нива, на която свидетелят никога не е отивал, но знае, че е 3 декара. Изнася, че имотите били възстановени преди 2000 г., като първата година всички роднини на майка му се събрали и се уточнили по отношение на притежаваните части от имотите, нивите били разделени на наследниците, след което започнали да се обработват. Твърди, че и на двата имота - „Тумбите“ и „Чемше уваси“, имало лозя, които се стопанисвали от родителите на свидетеля и от неговата леля и съпругът ѝ - С. и К. Т., като родителите на свидетеля обработвали един дълъг ред от лозето в местността „Тумбите“ и три реда в местността „Чушме уваси“. Свид. С. уточнява, че родителите му, леля му и съпругът на последната, започнали да обработват лозята преди 2000 г. и продължили до 2014 г. по отношение на имота в местността „Тумбите“, тъй като лозята били запалени, съответно унищожени от пожара, и до края на 2015 г. по отношение на другия имот - в местността „Чемше уваси“, тъй като през 2016 г. установили, че били откраднати коловете. Свидетелят твърди, че за периода от 90-те години до 2014 г., всяка година посещавал лозята, т.е. двата имота, за да помага на родителите си при обработването на тяхната част от имотите, Т. и С. обработвали своята част, а другите части от имотите не били обработвани.

Свид. С. сочи и това, че познава майката на ответницата М. К., тъй като били братовчеди, като същата била сестра на ищеца Г. С., и я видял на процесните лозя първата

година след възстановяването на имотите, когато били всички роднини. Заявява, че познава ответниците като роднини, но е категоричен, че при посещенията си на спорните лозя никога не е виждал К. и М. К.и.

Свид. И. Т. /син на ищцата К. Т./ заявява, че знае за наследствени имоти на неговата майка, останали ѝ в наследство от баща ѝ А. Г. А., като имало две ниви с лозя с площ около 7 дка всяка, едната в местността „Тумбите, втората в местността „Чешме уваси“, и друг имот до реката, в местност, която се намирала под местността „Иваник“. Посочва, че нивите граничили с полски път и за да се достигне до тях, след заведението „Тумбите“ са завивало по пътя за с. М. и там имало едно дърво, завивало се на дясно и се отивало на местността „Чешме уваси“, като за местността „Тумбите“, пътят бил същият, но заведението „Тумбите“ било по-отпред. Изнася, че имотите били възстановени на наследниците на А. А. около 1995 - 1996 г., след което последните си хвърляли чоп, за да поделят помежду си имотите, като от родителите си разбрал кои редове били техни и тези редове отглеждали. Излага твърдения, че неговите родители обработвали част от имотите в местността „Тумбите“ и „Чешме уваси“, като баща му му показал кои редове били техни, кои на леля му Т. и на другите наследници, като и за двамата имота имало такива уговорки. Посочва отглежданите на двата имота сортове грозде, като твърди, че от 1995 г. всяка година отивал на нивите, като това продължило до около 2015 г., тъй като едната нива - тази в местността „Тумбите“ я запалили и същата изгоряла, а по отношение на другата нива през 2016 г. установили, че били откраднати колове, телове и било безсмислено да възстановяват конструкцията, след 2016 г. свидетелят не е посещавал процесните имоти. Свидетеля сочи, че за периода от 1995 г. до палежа и разграбването на коловете, неговите родители и той лично стопанисвали техните редове от лозето в местностите „Тумбите“ и „Чешме уваси“, като през същия период виждал на нивите да работят и други наследници – в началото отивал чичо му Даро (Б.) - братовчед на майка му, тетин му С. - съпруг на Т. С., заедно с братовчед му. Други хора не е виждал на лозята, като допълва, че имало и пустеещи редове, защото не всички собственици обработвали редовете си.

Свид. Т. изяснява, че познава ответниците М. и К. К.и, като последният познава като съгражданин, лично не били контактували. Твърди, че в коментирания период - от средата на 90-те години до палежа през 2014 г. на местността „Тумбите“, както и до кражбата на коловете през 2016 г. на местността „Чешме уваси“, на процесните имоти не е виждал нито М. К., нито съпругът ѝ К. К..

От ответниците по делото е представена декларация от К. Н. Н., с нотариално заверен подпис с рег. № 1089 от 05.02.2024 г. по описа на Нотариус К.ка Т. с рег. № 510 на РНК с район на действие РС - П., в която Н. декларира, че бил свидетел на К. К. и М. К., както и че същите се занимават със земеделие повече от 25 години, като отглеждали жито, грозде и праскови. Посочва, че бил свидетел и по обстоятелствената проверка за признаване правото на собственост в три констативни нотариални акта на М. К., за ниви, за които има образувани три граждански дела. Соочи, че нивите се намирали в землището на гр. П. и били в двете посоки на града. На изток към село Р. била нивата в местност „Тумбите“, а от другата страна до язовира била нивата „Чешме уваси“, а третата нива била по пътя за село Първомай, до река Струмешница. Излага твърдения, че познава страните повече от 25 години, като през последните 12,13 години ответниците поС.но гледали нивите, садили ги и ги стопанисвали с различни култури, като свидетелят им помагал. Не знаел за спорове за тези имоти и не виждал никой друг да се грижи за тях.

При така установеното от фактическа страна, съдът излага следните правни съждения:

Съгласно т.1 от ТР № 8/27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/12 г., ОСГТК на ВКС, правният интерес при отрицателния установителен иск за собственост или друго вещно право се поражда от твърдението за наличието на притежавано от ищеца, различно от спорното право

върху същия обект, чието съществуване би било отречено или пораждането, респективно упражняването му би било осуетено от неоснователната претенция на насрещната страна в спора.

Според посоченото тълкувателно решение на ОСГТК на ВКС правен интерес от предявяването на отрицателния установителен иск за собственост или друго вещно право е налице когато: ищецът заявява самостоятелно право върху вещта, което се оспорва от ответника, както и при конкуренция на твърдени от двете страни вещни права върху един и същи обект; когато ищецът се позовава на фактическо съС.ие или има възможност да придобие имота на оригинално основание или по реституция, ако отрече претендираните от ответника права. В производството по този иск ищецът доказва фактите, от които произтича правният му интерес, а ответникът - обстоятелствата, от които произтича правото му, като той трябва да изчерпи в процеса всички основания, на които то е могло да се породи в правната му сфера.

Когато ищецът поддържа, че е собственик на спорния имот, по силата на диспозитивното начало в гражданския процес, той е в съС.ие сам да определи обема и интензивността на търсената защита, включително като се ограничи до отричане със сила на пресъдено нещо на правото на ответника, т.е. предявявайки отрицателен установителен иск.

В този случай доказването, че спорното право принадлежи на ищеца обаче, е въпрос не на процесуална, а на материална легитимация - въпросът за титулярството на правото обуславя произнасянето по съществото на спора, доколкото установяването на собственическите права на ищеца изключва тези на ответника върху същия имот. В този смисъл е и практиката на ВКС, обективизирана в Решение № 9/10.02.2017 г. по гр.д. № 6320/2015 г., II г.о., Решение № 15/19.02.2016 г., по гр.д. № 4705/2015 г., II г.о. и Решение № 13/12.03.2016 г. по гр.д. № 3637/2015 г., II г.о., всички постановени по реда на чл. 290 ГПК.

Въз основа на изложеното, съдът намира следното:

По делото не се спори, че с Решение № 784 от 28.01.2000 г. на Поземлена комисия - П., влязло в сила на 21.02.2001 г., на наследниците на Г. А. А., б.ж. на гр. П., починал на 16.01.1962 г., са възстановени няколко имота в землището на гр. П., представляващи земеделски земи, а именно: НИВА от 3.000 дка, местност „АМУШЕВИ ЛЪКИ“, имот № 053003 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., заснета в КККР на гр. П. като ПИ с идентификатор 56126.53.3; ЛОЗЕ от 6.997 дка, местност „ТУМБИ“, имот № 331019 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., заснето в КККР на гр. П. като ПИ с идентификатор 56126.331.19; и НИВА от 6.829 дка, местност „ЧЕШМЕ УВАСИ“, имот № 332013 по плана за земеразделяне в землището на гр. П., заснета в КККР на гр. П. като ПИ с идентификатор 56126.332.13.

Съгласно възприетото в т.2 от ТР № 1 от 04.11.1998 г. на ВКС по тълк. д. № 1 от 1998 г. на ОСГК, кръгът на законните наследници на възстановената собственост върху имоти, одържавени или включени в ТКЗС или други образувани въз основа на тях селскостопански организации, се определя към момента на смъртта на наследодателя, като изключение от това правило са правата на наследниците на последващия съпруг по чл. 9а ЗН. Разясненията, дадени в мотивите към цитираната т. 2 от ТР № 1 от 04.11.1998 г. на ВКС по тълк.д. №1 от 1998 г. на ОСГК, създават фикцията „новооткрито наследство“, с която се обособява възстановената собственост в отделен обект за наследяване, за който ще се прилагат специално създадените правила, без да се променя времето и мястото на откриване на наследството, а оттам и кръгът на наследниците.

В тази връзка, неоснователно се явява възражението на ответната страна касателно липсата на наследствени права от страна на ищите по отношение на възстановените имоти, тъй като същите не са приели в преклузивния давностен срок по чл. 50 ЗН (отм. със ЗИДЗН, ДВ, бр. 60 от 24.07.1992 г.) наследството, оставено от общия им наследодател Г. А. А..

Съгласно изложени в мотивите на т.4 от вече цитираното ТР № 1 от 04.11.1998 г. на ВКС по тълк. д. № 1 от 1998 г. на ОСГК, със ЗИДНЗ (ДВ., бр. 60 от 24.07.1992 г.) е отменена разпоредбата на чл. 50 ЗН, като в предходната разпоредба на § 9 ЗН е посочено, че отмяната на срока за приемане на наследството се отнася както за откритите преди влизане в сила на този закон наследства, така и относно имотите, собствеността върху които се възстановява.

Следователно отмяната на давностния срок има действие за наследствата, за приемането на които давността не е изтекла към датата на влизане в сила на ЗИДНЗ (ДВ. бр. 60 от 1992 г.), като тя се прилага и за откритите след отмяната на чл. 50 ЗН наследства, както и за новооткритото наследство по смисъла на чл. 91а ЗН и това е действието на нормата занаяпред. Т.е. при „новооткрито наследство“ се създава възможност наследникът да приеме или да се откаже от наследяването на имотите, собствеността върху които се възстановява, при вече откритото наследство, независимо от приемането или отказа от наследяването на останалото имущество.

В конкретния казус, спорните имоти представляват „новооткрито наследство“ по смисъла на чл.91а ЗН и с оглед конститутивното действие на решенията на административния орган за възстановяване собствеността върху земеделски земи, собствеността върху процесните земеделски земи е възникнала на 21.02.2001 г., когато Решение № 784 от 28.01.2000 г. на ПК – П. е влязло в сила, съответно от този момент по отношение на наследството, включващо реституираните земеделски имоти, е възникнала възможността да бъде прието по реда на чл. 49 ЗН, респективно да се направи отказ от него по смисъла чл. 52 ЗН. Като към визирания момент чл. 50 ЗН (отм. със ЗИДЗН, ДВ, бр. 60 от 24.07.1992 г.) не намира приложение, съответно не се прилагат правните му последици.

Както се посочи в изложението, с фикцията „новооткрито наследство“ не се променя времето и мястото на откриване на наследството, нито кръгът на наследниците, а съгласно чл.1 ЗН наследството се открива в момента на смъртта на починалото лице. Общият наследодател, на чийто наследници е възстановено правото на собственост върху процесните недвижими имоти – Г. А. А. е починал на 16.01.1962 г., към който момент се определя и кръгът на неговите наследници. Съгласно представеното по делото удостоверение за наследници, към датата на смъртта на А., негови наследници по закон са съпругата му П. А. А. /втора поред/, починала на 17.07.1974 г. и четирите му деца – А. Г. А. /син/, починал на 12.01.1981 г., З. Г. А. /син/, починал на 08.10.1974 г., М. Г. С.а /дъщеря/, починала на 31.07.1994 г. и Д. Г. А. /син/, починал на 30.10.1999 г.

Необходимо е да се направи уточнението, че преживялата съпруга на Г. А. - П. А., макар и втора съпруга, не е „последващ съпруг“ по смисъла на чл. 9а ЗН, която разпоредба предвижда, че наследниците на последващ съпруг не наследяват, ако той е починал преди възстановяване на собствеността. Изрично в мотивите към т. 1 от ТР № 1 от 04.11.1998 г. на ВКС по тълк. д. № 1 от 1998 г. на ОСГК, е посочено, че чл. 9а ЗН намира приложение единствено при наличието на кумулативните предпоставки – гражданският брак да е сключен след одържавяването на имотите или включването им в ТКЗС и други селскостопански организации; съпругът да е преживял съпруга - собственик; от брака да няма родени или осиновени деца; и последващият съпруг да е починал преди възстановяването на собствеността. С оглед безспорно установената фактология, посочена в изложението, в настоящия казус не са налице визираните предпоставки в кумулативност.

На следващо място, видно от представения акт за женитба, гражданският брак между Г. А. А. и П. А. А. е сключен на 28.10.1926 г. и същият е прекратен със смъртта на съпруга Г. А. на 16.01.1962 г. Към датата на смъртта на съпруга (Г. А.), имуществените отношения между съпрузите са се уреждали от Закон за лицата и семейството (Обн., ДВ, бр. 182 от 09.08.1949 г.), в редакцията му към 09.08.1949 г. Съгласно разпоредбата на чл. 33 от същия закон (Отм., ДВ, бр. 23 от 1968 г.), всеки от съпрузите запазва имуществото си, управлението и ползуването от него. Следователно, по силата на действащия към момента

на смъртта на наследодателя закон, предвиждащ режим на разделност на имуществените отношения между съпрузите, спорните недвижими имоти са били лична собственост на наследодателя Г. А. А.. Този правен извод не се променя и с разпоредбата на чл. 103 СК от 1968 г. (отм.), който предвижда, че правилата за имуществените отношения между съпрузите се прилага и за имуществата, придобити преди влизането му в сила по заварени бракове. Въведеният за първи път със СК от 1968 г. (отм.) институт на съпругеската имуществена общност, не може да се приложи към настоящия казус, тъй като към момента на приемането му бракът между наследодателя (Г. А.) и съпругата му (П. А.) не е заварен брак по смисъла на чл. 103 СК от 1968 г. (отм.), поради обстоятелството, че същият е прекратен през 1962 г. със смъртта на Г. А..

В българското наследствено право наследяването по закон се основава на родствена връзка между лицата, която се обуславя от техния произход, като изключение прави само съпругът, чието право на наследяване се основава на брачната връзка с наследодателя. Поради това, доказването на качеството на наследник на едно лице по смисъла на чл.5 - чл.10 от ЗН е свързано с доказването на родствената връзка на това лице с наследодателя и на факта на смъртта на последния. Удостоверението за наследници, издадено въз основа на регистъра на населението от длъжностно лице по реда на Закона за гражданската регистрация, като официален свидетелстващ документ, доказва с обвързваща съда доказателствена сила тези обстоятелства.

Съгласно разпоредбите на чл.5 и чл. 9 ЗН (Обн., ДВ, бр. 22 от 29.01.1949 г.), в приложимата му редакция от 22.11.1950 г., децата на починалия наследяват по равни части, като съпругът наследява част, равна на частта на всяко дете. Следователно, при смъртта на Г. А., негови наследници по закон са съпругата му (П. А.) и четирите му деца (А. Г. А., З. Г. А., М. Г. С.а и Д. Г. А.), които наследяват по равно или по 1/5 (една пета) идеална част за всеки от оставеното наследство.

Наследствената 1/5 ид.ч., притежавана от съпругата П. А., след смъртта ѝ на 17.07.1974 г., на основание чл. 5 ЗН в приложимата му редакция от 22.11.1950 г., се наследява от нейните наследници по закон, както следва: по 1/25 (една двадесет и пета) идеална част за всяко от децата ѝ Б. Д. Х., А. Д. М., Х. Д. Х. (първите трима от първия брак на П. А.), М. Г. С.а и Д. Г. А. (последните двама родени по време на брака на П. А. и Г. А.). Тъй като А. Д. М. е починала на 19.04.2009 г. без преки наследници, на основание чл. 8, ал. 1, във вр. с ал. 3 ЗН, в редакцията му към 20.07.2007 г., нейните братя и сестри наследяват собствената ѝ 1/25 ид.ч. от наследството, останало ѝ от майка ѝ, като родните ѝ братя Б. Д. Х. и Х. Д. Х. (чийто наследници не са страни по делото) наследяват два пъти повече от едноутробните ѝ сестра М. Г. С.а и брат Д. Г. А., съответно родните ѝ братя Б. Д. Х. и Х. Д. Х. наследяват по 1/75 (една седемдесет и пета) идеална част, а едноутробните ѝ сестра М. Г. С.а и брат Д. Г. А. наследяват по 1/150 (една сто и петдесета) идеална част.

Наследствената 1/5 ид.ч., притежавана от сина на общия наследодател (Г. А.) А. Г. А., след смъртта му на 12.01.1981 г., на основание чл. 5 ЗН в приложимата му редакция от 22.11.1950 г. и наследствената трансмисия по смисъла на чл. 57 ЗН, се наследява от неговите деца – ишците Т. А. С. и К. А. Т., при равни квоти – по 1/10 (една десета) идеална част за всяка.

Наследствената 1/5 ид.ч., притежавана от сина на общия наследодател (Г. А.) З. Г. А., след смъртта му на 08.10.1974 г., на основание чл. 5 ЗН в приложимата му редакция от 22.11.1950 г. и наследствената трансмисия по смисъла на чл. 57 ЗН, се наследява от неговите деца – Б. З. А., К. З. С., Г. З. А., Х. З. А. и М. З.а Н.а, при равни квоти на собственост – по 1/25 (една двадесет и пета) идеална част за всеки. Тъй като Г. З. А. е починал на 26.08.2022 г. без преки наследници, на основание чл. 8, ал. 1 ЗН, собствената му 1/25 ид.ч. от наследството се наследява по равно от неговите братя и сестри - Б. З. А., К. З. С., Х. З. А. и М. З.а Н.а, които наследяват по 1/100 (една стотна) идеална част.

Собствената на Б. З. А., починал на 19.08.2020 г., 1/25 ид.ч. се наследява при равни квоти на собственост от по 1/100 (една стотна) идеална част за всеки, както следва: от неговата съпруга (на основание чл. 9 ЗН) - ищцата Р. Т. А. и от неговите деца А. Б. К., Р. Б. О. и З. Б. А. (чл. 5 ЗН). Последните трима, по право на заместване на своя баща Б. З. А., на основание чл. 10, ал. 2 ЗН, наследяват и общо 1/100 (една стотна) идеална част от наследството от Г. З. А. (починалият без преки наследници чичо), като по този начин квотите на собственост на ищите А. Б. К., Р. Б. О. и З. Б. А., възлизат на по 1/75 (една седемдесет и пета) идеална част за всеки (1/100 ид.ч. от бащата Б. А. + 1/300 ид.ч. от чичото Г. А.).

Към собствените на ищите К. З. С. и Х. З. А. по 1/25 ид.ч. от наследството, на основание чл. 8, ал. 1 ЗН се прибавя и наследената от Г. З. А. (починалият без преки наследници брат) по 1/100 ид.ч., като по този начин квотата на собственост на ищите К. З. С. и Х. З. А. възлиза на по 1/20 (една двадесета) идеална част за всеки.

Собствената на М. З.а Н.а, починала на 15.11.1999 г., 1/25 ид.ч. се наследява от нейния син В. Н. (чл. 5 ЗН), който по право на заместване на своята майка М. Н.а, на основание чл. 10, ал. 2 ЗН, наследява и 1/100 (една стотна) идеална част от наследството от Г. З. А. (починалият без преки наследници вуйчо), като по този начин квотата на собственост на ищеца В. В. Н. възлиза на 1/20 (една двадесета) идеална част.

Прекият наследник на общия наследодател (Г. А.) М. Г. С.а притежава 1/5 ид.ч. по наследство от своя баща Г. А., 1/25 ид.ч. по наследство от своята майка П. А. и 1/150 ид.ч. от едноутробната си сестра Анастасия Милева, починала без преки наследници, или квотата ѝ на собственост се равнява на 37/150 (тридесет и седем сто и петдесети) идеални части. След смъртта ѝ на 31.07.1994 г., на основание чл. 5 ЗН, наследствена трансмисия по чл. 57 ЗН и право на заместване по чл. 10, ал. 2 ЗН, притежаваните от М. Г. С.а 37/150 ид.ч. се наследяват от нейните деца ищцата С. Б. В., П. Б. С.а и ищецът Г. Б. С., при равни квоти на собственост от по 37/450 (тридесет и седем четиристотин и петдесети) идеални части за всеки.

Прекият наследник на общия наследодател Д. Г. А. притежава 1/5 ид.ч. по наследство от своя баща Г. А. и 1/25 ид.ч. по наследство от своята майка П. А., като след смъртта му на 30.10.1999 г., на основание чл. 5 ЗН и наследствена трансмисия по чл. 57 ЗН, притежаваните от Д. Г. А. 6/25 (шест двадесет и пети) идеални части се наследяват от неговите деца К. Д. А., Г. Д. А. и Д. Д. Ч., при равни квоти на собственост от по 6/75 (шест седемдесет и пети) идеални части за всеки.

Тъй като К. Д. А. е починала на 03.06.2015 г. без преки наследници, на основание чл. 8, ал. 1 ЗН, собствените ѝ 6/75 ид.ч. от наследството се наследяват от нейната сестра Д. Д. Ч. и на основание чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 2 ЗН от децата на нейния брат Г. Д. А. – Д. Г. А. и К. Г. А., при квоти от 6/150 (шест сто и петдесети) идеални части за Д. Ч. и от по 1/50 (една петдесета) идеална част за Д. Г. А. и К. Г. А..

Д. Г. А. наследява и 1/150 ид.ч. от едноутробната си сестра Анастасия Милева, починала без преки наследници, която 1/150 ид.ч. след смъртта на Д. Г. А., с оглед, че едно от децата му К. А. е починала и няма преки наследници, на основание чл. 10, ал. 2 ЗН и наследствена трансмисия по чл. 57 ЗН, се наследява от неговите внуци Д. Г. А. и К. Г. А. по право на заместване на техния баща Г. Д. А., и от неговата дъщеря Д. Д. Ч., при квоти от по 1/600 (една шестстотина) идеална част за Д. Г. А. и К. Г. А. и 1/300 (една треста) идеална част за Д. Д. Ч..

Притежаваните от Г. Д. А., починал на 22.03.1990 г., 6/75 ид.ч. се наследяват от неговите деца - ищите Д. Г. А. и К. Г. А. (чл. 5 ЗН), при равни квоти на собственост от по 6/150 (шест сто и петдесети) идеални части за всеки, към които се прибавят наследените по право на заместване по 1/50 ид.ч. от наследството на К. Д. А. (починалата без преки наследници леля), както и наследената по право на заместване по 1/600 ид.ч. от

наследството на едноутробната сестра на дядо им Анастасия Милева, като по този начин квотите на собственост на ишците Д. Г. А. и К. Г. А., възлизат на по 37/600 (тридесет и седем шестстотини) идеални части за всеки.

Към собствените на ишцата Д. Д. Ч. 6/75 ид.ч. от наследството от баща ѝ Д. Г. А., на основание чл. 8, ал. 1 ЗН се прибавят наследените от К. Д. А. (починалата без преки наследници сестра) 6/150 ид.ч., както и наследената по право на заместване 1/300 ид.ч. от наследството на едноутробната сестра на баща ѝ Анастасия Милева, като по този начин квотата на собственост на ишцата Д. Д. Ч. възлиза на 37/300 (тридесет и седем тристи) идеални части.

Въз основа на изложеното, категорично и безспорно се доказва правото на собственост на ишците върху 73/90 (седемдесет и три деветдесети) идеални части от ПИ с идентификатор 56126.53.3, ПИ с идентификатор 56126.331.19 и ПИ с идентификатор 56126.332.13, трите по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК.

Срещу твърдяното от ишците и доказано в настоящото производство право на собственост върху съответната идеална част от процесните недвижими имоти, ответниците противопоставят твърдения за изтекъл в тяхна полза придобивно-давностен срок, защото правото на собственост се изгубва изцяло или частично, ако друг стане негов титуляр (чл. 99, предл. 1 ЗС).

По своята правна същност придобивната давност намира своя израз в упражнявано от неособственик владение върху определена вещ, продължило в определен от закона срок, след изтичането на който се придобива правото на собственост или друго вещно право, на което владението по съдържание и начин на упражняване е съответствало.

Фактическият състав на придобивната давност изисква наличие на владение, което да е явно (да не е установено и поддържано чрез насилие или скрит начин) и непрекъснато. Самото владение е установено фактическо господство върху определена вещ **с намерението да се свои**.

За да се приеме, че е налице завладяване, е необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо за друго, изключително и само за себе си, да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния собственик или владелец, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин, т.е. да бъде явно – доведено до знанието на досегашния собственик, отблъсквайки по този начин неговото владение и установявайки свое собствено необезпокоявано такова.

Тъй като ответната страна се позовава на констативен нотариален акт, вжат разрешенията за неговото правно значение, дадени в ТР № 11/21.03.2013 г. по тълк. д. № 11/12 г., ОСГК на ВКС и в съдебната практика, създадена след приемането му, съгласно която нотариалният акт, с който по реда на чл. 587 ГПК (чл. 483 ГПК-отм.) се признава право на собственост върху недвижим имот, макар да не притежава материалната доказателствена сила по чл. 179 ГПК, има легитимиращ ефект за лицето, в чиято полза е издаден. Легитимацията е обвързваща за третите лица и за съда досежно удостовереното в акта право на собственост, като доказателствената сила на нотариалния акт може да бъде оспорена от всеки субект, който има правен интерес да твърди, че титулярят на акта в действителност не е носител на спорното вещно право. При такова оспорване тежестта на доказване се носи от оспорващата страна, без да намира приложение специалният процесуален режим, регламентиран в чл. 193 – чл. 194 ГПК, но оспорващият трябва да опровергае констатациите на нотариуса било като докаже свои права, противопоставими на титуляря на акта, било като опровергае фактите, обуславящи посоченото в акта придобивно основание.

В конкретния случай, от ангажираните по делото доказателства не се установява по безспорен и категоричен начин осъществяването от страна на ответниците давностно владение с произтичащите от осъществяването на този сложен фактически състав правни последици.

В хода на производството не се потвърди инвокираното от ответниците владение на имотите в продължение на срок по-дълъг или поне еднакъв с изискуемия от закона темпорален период от десет години. В тази връзка, от изслушаните в хода на производството гласни доказателствени средства, условно се оформят две групи свидетелски показания.

Към първата група свидетелски показания се отнасят тези на свид. А. С. и свид. И. Т., водени от ищцовата страна, които установяват, че процесните недвижими имоти са се обработвали от част от наследниците от 90-те години на миналия век до 2015 г., както и че наследствените имоти никога не са били обработвани от ответниците.

Втората група свидетелски показания се формира от водения от ответната страна свидетел, а именно свид. И. К.. Последният твърди, че почти ежегодно е посещавал имотите, за да помага на семейство К.и, които обработвали земите.

Представена от ответната страна е и декларация от К. Н. Н., с нотариално заверен подпис с рег. № 1089 от 05.02.2024 г. по описа на Нотариус К.ка Т. с рег. № 510 на РНК с район на действие РС - П., в която Н. декларира, че бил свидетел на К. К. и М. К. във връзка с нотариалното производство по обстоятелствена проверка, както и че същите се занимават със земеделие повече от 25 години.

По отношение на обстоятелството, подлежащо на доказване със свидетелските показания, а именно съществуването на спорните имоти и осъществяването по отношение на тях владение, съдът намира, че показанията на свидетелите са крайно противоречиви и взаимно изключващи се.

Съобразявайки разпоредбата на чл. 172 ГПК и вероятността водените от ищите свидетели да са заинтересовани от изхода на спора, съдът преценява показанията им в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото.

В тази връзка, с оглед приложените по делото на DVD в pdf формат, цветни орто-фото снимки от 2013 г., 2017 г. и 2021 г. с нанесени контури на кадастрални имоти 56126.53.3, 56126.331.19 и 56126.332.13, представляващи извадка от цифрова ортофотокарта за района на землището на гр. П., изготвена по самолетно/сателитно заснемане, е видно, както е посочено и в писмо № 1106-70/25.07.2023 г. от Министерство на земеделието и храните, Дирекция „Идентификация на земеделските парцели“, че в по-голямата част на трите имота се извършва земеделска дейност в периода 2013 – 2021, с изключение на имот 56126.53.3 през 2013 г. Това обстоятелство обаче, не установява кой е обработвал процесните имоти през посочения период.

По отношение на показанията на водения от ответната страна свидетел /И. К./, съдът намира, че същият не успя да посочи началния момент, от който двамата ответници са започнали да владеят процесните имоти. Твърдението на свидетеля, че за последните 10 години е посетил 7-8 пъти имотите, не е достатъчно, за да се определи с точност и категоричност началото, а и времетраенето на соченото за установено владение.

Нещо повече, тъй като показанията на свид. К. са изслушани в о.с.з., проведено на 06.02.2024 г., то началото на визирания от него десетгодишен срок следва да се счита от началото на 2014 г., което обстоятелство не подкрепя по какъвто и да е начин ответното твърдение за осъществен фактически състав на осъществено давностно владение.

Доколкото ответната страна твърди, че е собственик на процесните имоти на оригинално основание – изтекла в тяхна полза придобивна давност, за което са се снабдили и с нотариален акт за собственост по реда на чл. 587, ал. 2 ГПК, то следва да се установи

осъществено от страна на ответниците владение касателно спорните имоти от десет години, считано преди издаването на нот. акт по обстоятелствена проверка, като началният момент на владение следва да е поне от 12.09.2012 г. От приобщените към делото писмени и гласни доказателства не се доказва по категоричен и непротиворечив начин - владение от страна на ответниците по отношение на процесните недвижими имоти през сочения период, поради което не може да се приеме за доказано, че е осъществена една от кумулативно необходимите предпоставки за осъществяване на твърдения от ответниците придобивен способ.

Напротив, твърдението се опровергава от приобщената към доказателствения материал по делото справка от Общинска служба „Земеделие“ гр. П., към която са приложени копия на извлечения от Заповед № ПО-09-2248/24.09.2020 г. за стопанската 2020/2021 г. и от Заповед РД 04-176/21.09.2021 г. за стопанската 2021/2022 г.

От същата се установява, че по време на твърдения от ответната страна десетгодишен срок на владение по отношение на спорните имоти, по силата на цитираните заповеди два от тях – имот с идентификатор 56126.53.3 и имот с идентификатор 56126.332.13, **са включени** в масиви за ползване за стопанските години 2020/2021 г. и 2021/2022 г., за което ползване на имотите е изплатена съответна сума на представител на собствениците за всяка стопанска година.

Следователно, процесните недвижими имоти са включени към имотите по чл. 37в, ал. 3, т. 2 от ЗСПЗЗ, които по своето същество се разпределят в съответствие с разпределението по чл.37в, ал.3, т.1 от ЗСПЗЗ, т.е. на ползвателя на масива се разпределят и попадащите в него „бели петна“ - земеделските земи, за които няма сключени договори и не са подадени декларации от собствениците им по чл. 37б от ЗСПЗЗ. Представител на собствениците на спорните недвижими имоти е получавал съответното рентно плащане за ползването на земите за съответната стопанска година и по никакъв начин не е сведено до знанието на собствениците - ищите намерението на ползвателя за своене на тези имоти и манифестиране намерението на владелеца да държи спорните имоти като свои.

Ответната страна не успя да докаже, по какъвто и да е начин твърдяното владение да е осъществено явно, спокойно, несъмнено, трайно и непрекъснато, т.е. да е доведено до знанието на досегашния собственик, отблъсквайки по този начин неговото владение и установявайки свое собствено необезпокоявано такова. Не се установи по делото ответниците да са манифестирали намерението си за своене на недвижимите имоти пред собствениците на наследствените земи, каквото е и изискването на придобивния способ. Промяната в намерението и трансформирането на държането във владение не трябва да останат скрити, а трябва да намерят външна изява в предприемане на конкретни действия - фактически или правни, които да бъдат насочени към собственика като бъде отблъснато неговото владение. Такава ясно манифестирана промяна в намерението на ответната страна и неговата външна изява, съдът намира, че по делото не е доказана.

В защитната си позиция ответницата М. К. навежда твърдения за устни договорки между нея и баба й М. Г. С.а, последната като пряк наследник на общия наследодател Г. А. А., въз основа на които черпи благоприятни за позицията си факти. В подкрепа на така наведеното твърдение обаче, не са ангажирани писмени или гласни доказателства.

Съдът намира за неоснователни и наведените от ответната страна твърдения касателно загубване правото на собственост върху спорните имоти поради недеклариране на същите, респективно липсата на заплатен данък наследство, както и поради „отказване от земеделието“ от страна на част от наследниците. Правото на собственост върху конкретен недвижим имот не се загубва от недекларирането на същия, което е административна процедура и не засяга материалното право /на собственост/, нито от простия факт на неговото неползване. То може да бъде загубено единствено ако трето лице придобие имота на деривативно или оригинерно придобивно основание или ако собственикът се откаже от

вещното си право по предвидения в чл. 100 от ЗС ред.

В конкретния казус, за придобиването на спорните имоти по давност от страна на ответниците, не е било достатъчно собствениците - ищите да не са ползвали или посещавали имотите през последните десет години преди предявяване на иска, инициирал настоящото производство, или до снабдяването на ответната страна с констативен нотариален акт за собственост, а е необходимо ответниците да са установили за този период владение върху процесните имоти в режим на съпругеска имуществена общност, както и да са демонстрирали пред ищите намерението си да своят имотите, отблъсквайки тяхното владение.

Предвид изложените съображения, формулирани на база съвкупен анализ на събрания по делото доказателствен материал, се налагат правни съждения, че ищите са титуляри на правото на собственост върху спорните недвижими имоти, на основание релевираното наследствено правоприемство и посочените квоти на собственост, а правоизключващите възражения, наведени от ответниците за изтекла в тяхна полза придобивна давност, не бяха успешно доказани.

От изложеното следва, че предявеният иск е частично основателен – до частта му, кореспондираща с действителните наследствени (собственически) права, за които беше установено, че ищите притежават от процесните недвижими имоти.

Относно иска по чл. 537 ГПК:

Предвид уважаването на предявения отрицателен установителен иск, основателна се явява и акцесорната претенция за отмяна на нотариалния акт, издаден на основание обстоятелствена проверка, като на основание чл. 537, ал. 2 от ГПК, следва да се отмени издаденият в полза на ответницата М. К., по време на брака ѝ с ответника К. К., Нотариален акт за признаване право на собственост върху недвижими имоти, издаден на основание обстоятелствена проверка № 059, том III, рег. № 9675, дело № 424 от 2022 г. на Нотариус К.ка Т. с рег. № 510 в РНК, с район на действие РС - гр. П., вписан в Служба по вписванията - гр. П. в дв.вх.рег. № 2094, вх.рег. № 2100 от 12.09.2022 г., акт № 52, том VII, дело № 1227/2022 г., с който М. Б. К. е била призната за собственик на поземлен имот с идентификатор 56126.53.3, поземлен имот с идентификатор 56126.331.19 и поземлен имот с идентификатор 56126.332.13, трите по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, в частта относно притежаваните от ищите 73/90 (седемдесет и три деветдесети) идеални части от процесните имоти, ведно с произтичащите от това последици, тъй като с него се засягат правата на трети лица - правото на собственост на ищите.

Относно разноските:

При този изход на делото, право на съдебни разноски имат и двете насрещни страни (чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК).

Предвид наличието на разлика от 0,01 (една стотна) между заявената от ищцовата страна квота на собственост и безспорно установените в настоящото производство наследствени права, която съдът намира за несъществена по отношение на разноските, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответниците следва да заплатят сторените от ищите разноски в размер на 60,00 (шестдесет) лева, от които: сумата от 50 (петдесет) лева - внесена държавна такса и сумата от 10 (десет) лева - държавна такса за вписване на исковата молба в Служба по вписванията - гр. П..

На същото основание - чл. 78, ал. 1 ГПК, ответниците следва да заплатят и сторените разноски от ищеца Г. Б. С. (по делото са представени доказателства за сторени разноски само от него), в общ размер на 1 500,00 (хиляда и петстотин) лева - адвокатско възнаграждение, представляващо сбор от договорено адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 (хиляда) лева, съгласно Договор за правна защита и съдействие Сер. АВ №

0000208722 от 25.09.2023 г., и допълнително такова на основание чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1/09.07.2004 г. в размер на 500 (петстотин) лева, съгласно Договор за правна защита и съдействие от 19.03.2024 г.

По отношение на претендираните от ответната страна разноски, съдът намира, че същите не се дължат, съобразно отхвърлената част от иска, по следните съображения:

С оглед вида на осъщественото процесуално представителство – от съпругата на ответника, която също е ответник по делото, липсва както правна, така и логическа плоскост, на която да се базира и която да обосновава присъждането на разноски за осъщественото от съпругата процесуално представителство на съпруга й. Нещо повече, предвид института на съпружеската имуществена общност, представеният платежен документ за преведената от ответника К. К. на ответницата М. К. сума, представляваща хонорар за представителство по делото, не установява по какъвто и да е начин извършени разходи, тъй като имуществото на съпрузите е общо, доколкото няма данни за избран друг режим на имуществени отношения между съпрузите.

Касателно претендираните разходи по фактура № 29/26.05.2023 г., съдът намира, че същите не са направени по повод настоящото производство. Платежните документи представени като доказателство за извършени разходи, свързани с представяне на документи по делото, не установяват по категоричен начин, че са направени с тази цел и за нуждите на настоящото производство. А за претендираната като консултация по правна помощ сума не са ангажирани никакви доказателства.

Водим от горното и на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, П.кият районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, по отношение на Т. А. С., ЕГН *****, К. А. Т., ЕГН *****, Р. Т. А., ЕГН *****, А. Б. К., ЕГН *****, Р. Б. О., ЕГН *****, З. Б. А., ЕГН *****, К. З. С., ЕГН *****, Х. З. А., ЕГН *****, В. В. Назбров, ЕГН *****, С. Б. В., ЕГН *****, Г. Б. С., ЕГН *****, Д. Г. А., ЕГН *****, К. Г. А., ЕГН *****, Д. Д. Ч., ЕГН *****, че М. Б. К., ЕГН ***** и съпругът й К. И. К., ЕГН *****, **не са собственици на 73/90 (седемдесет и три деветдесети) идеални части от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.53.3 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, петдесет и три, точка, три/ по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, обл. Б., общ. П., гр. П., с адрес на поземления имот: ул. Незвестна, местност „АМУШЕВИ ЛЪКИ“, площ от 3 000 /три хиляди/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 7 /седма/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план - 053003, съседи: 56126.53.50, 56126.53.4, 56126.53.22, 56126.53.40, 56126.53.24, 56126.53.2, ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.331.19 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и едно, точка, деветнадесет/ по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, обл. Б., общ. П., гр. П., с адрес на поземления имот: ул. Незвестна, местност „ТУМБИ“, площ от 6 998 /шест хиляди деветстотин деветдесет и осем/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - лозе, категория на земята - 5 /пета/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план - 331019, съседи: 56126.331.20, 56126.331.55, 56126.331.18, 56126.331.51 и ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 56126.332.13 /петдесет и шест хиляди сто двадесет и шест, точка, триста тридесет и две, точка, тринадесет/ по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, обл. Б., общ. П., гр. П., с адрес на поземления имот: ул. Незвестна, местност „ЧЕШМЕ**

УВАСИ“, площ от 6 830 /шест хиляди осемстотин и тридесет/ квадратни метра, трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 5 /пета/, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план - 332013, съсед: 56126.332.9, 56126.332.10, 56126.332.8, 56126.332.50, 56126.332.7, като **ОТХВЪРЛЯ** **иска за разликата** над така уважената част до пълния му предявен размер от 49/60 (четиридесет и девет шестдесети) идеални части.

ОТМЕНЯ, на основание чл. 537, ал. 2, изр. 3 ГПК, Нотариален акт за признаване право на собственост върху недвижими имоти, издаден на основание обстоятелствена проверка № 059, том III, рег. № 9675, дело № 424 от 2022 г. на Нотариус К.ка Т. с рег. № 510 в РНК, с район на действие РС - гр. П., вписан в Служба по вписванията - гр. П. в дв.вх.рег. № 2094, вх.рег. № 2100 от 12.09.2022 г., акт № 52, том VII, дело № 1227/2022 г., в частта относно притежаваните от ищите 73/90 (седемдесет и три деветдесети) идеални части от поземлен имот с идентификатор 56126.53.3, поземлен имот с идентификатор 56126.331.19 и поземлен имот с идентификатор 56126.332.13, трите по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-70 от 14.12.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК.

ОСЪЖДА М. Б. К., ЕГН ***** и съпругът ѝ К. И. К., ЕГН *****, двамата с поС.ен адрес гр. П., ул. „М.“ № 3, **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Т. А. С., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Ал. Б.“ № 20, К. А. Т., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Ал. Б.“ № 20, Р. Т. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 29, А. Б. К., ЕГН *****, с поС.ен адрес общ. П., с. Р., ул. „М. Т.“ № 21, Р. Б. О., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Ал. С.“ № 47, З. Б. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 29, К. З. С., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. Г., бул. „Т. м.“ 006, вх.А, ет.3, ап.8, Х. З. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 29, В. В. Н., ЕГН *****, с поС.ен адрес общ. П., с. К., ул. „Ц. Р.“ 6, С. Б. В., ЕГН *****, с поС.ен адрес общ. П., с. Р., Г. Б. С., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 94, Д. Г. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. С., ул. „З. на т.“ 17, К. Г. А., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. С., ул. „З. на т.“ 17, Д. Д. Ч., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. С., ул. „Ген. Г.“ 49, вх.А, ет.3, ап.7, **сумата от 60,00 (шестдесет) лева – сторени разноски по настоящото дело.**

ОСЪЖДА М. Б. К., ЕГН ***** и съпругът ѝ К. И. К., ЕГН *****, двамата с поС.ен адрес гр. П., ул. „М.“ № 3, **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Г. Б. С., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. П., ул. „Б.“ № 94, **сумата от 1 500,00 (хиляда и петстотин) лева – сторени разноски по настоящото дело.**

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – гр. Б., с въззивна жалба, която се подава чрез Районен съд – гр. П..

Съдия при Районен съд – П.: _____